

и толкозъ чини, да, тазъ черковица стара.“
И както беше той застаналъ, на клисаря
оттатъкъ дверите, отъ ляво, му съ ръка
посочи: „Въ надписа е казано така:
Во тисяща тристо и шестдесето лето,
по рату съ гръками, егда отъ нихъ отнето
бистъ Средногорие, созидахъ сии храмъ
азъ Александъръ царь — и прочая... Отсамъ
е образа му, тозъ съ навъсените вежди, —
отвъдъ парицата, вижъ, — въ сърмени одежди.
Ти вгледай се добре: носътъ широкъ и правъ
и вежди опнати! То опърничавъ нравъ
показва. Погледни и образа ѝ кръгълъ...
А ето, по-отсамъ, до него, въ онзи жгълъ,
се мъдри Иоанъ (Шишманъ, демекъ) царя
синъ, а до нея пъкъ Тамара дъщеря —
и Кира дъщеря, и дъщеря Девора.
Да, въ българската кръвъ отрова Теодора
приви — и пропадѣ прочутий царски родъ,
а съ него заедно и царство и народъ...
Ти знаешъ песенъта на царь Муратъ и Мара?
Нѝ, тазъ е тя, ей тамъ онази-е, Тамара...
Еврейката роди на турчина жена.“

— И билъ си и пребилъ въ ония времена,
та знайшъ!“ усмихнато обади се клисаря.

„Въ историята тъй се пише. Отговаря
тя, не азъ. Този е последний царь живялъ
во благоденствие и миръ — и завещалъ
на синовете си държава всемогъща, —
но подиръ него тя се дармаданъ обръща...
Пиши го свършено и тамъ го остави!
Но тая черкова, когато подлови
билъ кой билъ нашата история да пише,
ще трябва тука той да доде да подише,
да види за какво по тия се стени